

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΝ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΣΥΝΕΔΡΙΑΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
6 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2026

Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀδελφοί,

Μέ αἰσθήματα ἰδιαιτέρας χαρᾶς καί βαθείας ἐν Κυρίῳ συγκινήσεως ἀπευθύνομεν τόν πατρικόν καί ἀδελφικόν χαιρετισμόν πρὸς ἅπαντας ὑμᾶς, τούς Σεβασμιωτάτους Ποιμενάρχας τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῇ συγκλήσει τῆς τακτικῆς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Ἡ σύναξις τῆς Ἱεραρχίας ἀποτελεῖ πάντοτε σημαντικόν γεγονός εἰς τήν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πορεύεται ἐντὸς τοῦ κόσμου ὄχι ὡς ἄθροισμα μεμονωμένων προσώπων ἢ τοπικῶν κοινοτήτων, ἀλλὰ ὡς Σῶμα ἐνωμένον ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Κυρίου καί συγκροτούμενον ἐν τῇ κοινωνίᾳ τῆς πίστεως, τῆς λατρείας καί τῆς ἀγάπης. Ἐντὸς αὐτῆς τῆς ἐκκλησιολογικῆς πραγματικότητος ἔχει τήν θέσιν καί τήν ἰδιαιτέραν σημασίαν τοῦ τό συνοδικόν σύστημα τῆς Ἐκκλησίας.

Ἡ συνοδικότης ἀποτελεῖ πολύτιμον ἔκφρασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί διακονίας. Διὰ τῆς συνοδικῆς λειτουργίας, οἱ Ἐπίσκοποι, ὡς ποιμένες τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, συνέρχονται καί διαβουλεύονται ἐν πνεύματι ἀδελφικῆς κοινωνίας, ἔχοντες ὡς κοινόν σημεῖον ἀναφορᾶς τήν πίστιν τῆς Ἐκκλησίας, τήν Ἱεράν Παράδοσιν καί τήν εὐθύνην ἔναντι τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἡ Σύνοδος δέν ἀποτελεῖ ἀπλῶς διοικητικόν θεσμόν, ἀλλὰ τρόπον ἐκκλησιαστικῆς ὑπαρξεως, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ εὐθύνη, ἡ μαρτυρία καί ἡ διακονία προσλαμβάνουν συλλογικόν χαρακτήρα.

Τό συνοδικόν πολίτευμα, τό ὁποῖον ἔχει βαθείας ρίζας εἰς τήν ζωὴν καί τήν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, διασφαλίζει τήν ἀπό κοινοῦ ἀντιμετώπισιν τῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα ἀπασχολοῦν τό ἐκκλησιαστικόν Σῶμα καί προσφέρει τόν ἀναγκαῖον χῶρον διὰ τόν διάλογον, τήν ἀνταλλαγὴν τῆς ποιμαντικῆς ἐμπειρίας καί τήν ἀναζήτησιν τῆς καταλληλοτέρας ἐκκλησιαστικῆς τοποθετήσεως. Ἡ συνοδικότης προϋποθέτει ταπεινοφροσύνην, ἀμοιβαῖον σεβασμόν, διάκρισιν καί, πρὸ παντός, συναίσθησιν ὅτι ἡ διακονία ἐκάστου ἐξ ἡμῶν δέν εἶναι ἰδιωτικὴ ὑπόθεσις, ἀλλὰ διακονία πρὸς οἰκοδομὴν ὁλοκλήρου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος.

Ὑπὸ τὸ πρίσμα αὐτό, ἡ παροῦσα Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας ἀποκτᾷ ἰδιαιτέραν σημασίαν. Καλούμεθα νὰ καταθέσωμεν τὴν ποιμαντικὴν μας πείραν, νὰ ἀκούσωμεν ἀλλήλους μέ προσοχὴν καὶ νὰ προβληματισθῶμεν ἀπὸ κοινοῦ ἐνώπιον τῆς πραγματικότητος τῆς ἐποχῆς μας. Ἡ συνοδική διαδικασία μᾶς ὑπενθυμίζει ὅτι τὰ σύγχρονα ποιμαντικά ζητήματα δέν ἀντιμετωπίζονται μεμονωμένως, ἀλλὰ ἐντὸς τοῦ εὐρυτέρου πλαισίου τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινῆς εὐθύνης τῶν ποιμένων αὐτῆς.

Ἡ ἐποχὴ μας χαρακτηρίζεται ἀπὸ ταχεῖς καὶ βαθεῖς μετασχηματισμούς. Νέαι μορφαὶ κοινωνικῆς ζωῆς, νέοι τρόποι ἐπικοινωνίας καὶ νέαι συνθῆκαι καθημερινότητος δημιουργοῦν νέας ἀνάγκας, ἀλλὰ καὶ νέας δυνατότητας ποιμαντικῆς παρουσίας. Ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὴν πρωτοφανῆ δυνατότητα ἐπικοινωνίας πού τοῦ προσφέρουν τὰ σύγχρονα μέσα, συχνά βιώνει ἐντόνως τὴν μοναξιάν, τὴν ἐσωτερικὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν ψυχικὴν ἐξάντλησιν.

Τὸ ζήτημα αὐτό ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς σημαντικὰς προκλήσεις ἐνώπιον τῶν ὁποίων εὐρίσκεται σήμερον ἡ ποιμαντικὴ διακονία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ προσεγγίσῃ τὸν ἄνθρωπον ὄχι μόνον ὡς μέλος μᾶς κοινωνικῆς πραγματικότητος, ἀλλὰ ὡς μοναδικόν καὶ ἀνεπανάληπτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἔχει ἀνάγκην νὰ αἰσθανθῇ ὅτι ἀκούεται καὶ ἀγαπᾶται. Ἡ ποιμαντικὴ τῆς μοναξιᾶς καὶ τῆς ψυχικῆς ἐξάντλήσεως ἀπαιτεῖ εὐαισθησίαν, διάκρισιν καὶ οὐσιαστικὴν παρουσίαν, πάντοτε ἐντὸς τῶν ὁρίων καὶ τοῦ ἥθους τῆς ἐκκλησιαστικῆς διακονίας.

Εἰς τὸ πλαίσιον αὐτό ἐντάσσεται καὶ ἡ πρώτη ἐκ τῶν εἰσηγήσεων τῆς παρούσης Συνόδου, τὴν ὁποίαν θὰ ἀναπτύξῃ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σύρου κ. Δωρόθεος καὶ ἡ ὁποία πραγματεύεται τὴν ποιμαντικὴν τῆς μοναξιᾶς καὶ τῆς ψυχικῆς ἐξάντλήσεως εἰς τὴν σύγχρονον κοινωνίαν. Πρόκειται περὶ θέματος τὸ ὁποῖον ἀγγίζει μίαν ἰδιαιτέρως εὐαίσθητον πλευράν τῆς σημερινῆς ποιμαντικῆς πραγματικότητος καὶ μᾶς καλεῖ νὰ ἐξετάσωμεν μέ ὑπευθυνότητα τοὺς τρόπους διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἐκκλησία δύναται νὰ καταστῇ περισσότερο παροῦσα εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος δοκιμάζεται.

Παραλλήλως, ἡ τεχνολογικὴ ἐξέλιξις καὶ ἡ καθολικὴ σχεδὸν χρῆσις τοῦ διαδικτύου ἔχουν δημιουργήσῃ ἓνα νέον χῶρον κοινωνικῆς παρουσίας, ἐπικοινωνίας καὶ ἀναζητήσεως. Ἡ παρουσία τῶν ἀνθρώπων εἰς τὸν ψηφιακόν χῶρον εἶναι πλέον καθημερινή πραγ-

ματικότης καί, ὡς ἐκ τούτου, ἀποτελεῖ καί διὰ τήν Ἐκκλησίαν πεδίο-
ον προβληματισμοῦ καί ποιμαντικῆς εὐθύνης.

Ἡ αὐξανομένη ιερατική παρουσία εἰς τό διαδίκτυον, εἰσήγη-
σις τήν ὁποίαν θά μᾶς παρουσιάσῃ ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης
Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, θέτει ἐνώπιόν μας σημαντικά ἐρωτήμα-
τα. Ποῖα εἶναι τά ὅρια καί αἱ δυνατότητες τῆς ψηφιακῆς παρουσίας
τοῦ κληρικοῦ; Πῶς δύναται ἡ σύγχρονος τεχνολογία νά ὑπηρετήσῃ
τήν ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν χωρίς νά ὑποκαταστήσῃ τήν προ-
σωπικήν συνάντησιν καί τήν μυστηριακήν ζωήν; Πῶς διασφαλίζε-
ται εἰς τόν νέον αὐτόν χώρον ἡ σοβαρότης, ἡ ὑπευθυνότης καί τό
ἐκκλησιαστικόν ἥθος τῆς ιερατικῆς παρουσίας;

Τά ἐρωτήματα αὐτά δέν ἔχουν ἀπλῶς τεχνικόν χαρακτήρα.
Ἀγγίζουσιν τήν ἴδιαν τήν ποιμαντικήν μας εὐθύνην καί μᾶς καλοῦν
νά διακρίνωμεν τάς δυνατότητας, ἀλλά καί τά ὅρια τῶν νέων μέ-
σων. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀπορρίπτει τά νέα δεδομένα, οὔτε ὁμως τά ἃ
ποδέχεται ἄκριτα. Τά προσεγγίζει μέ τό κριτήριο τῆς ἐκκλησιαστι-
κῆς διακρίσεως, ἐξετάζουσα κατά πόσον αὐτά δύνανται νά ὑπηρε-
τήσουν τήν ἀποστολήν της καί νά καταστήσουν ἀποτελεσματικωτέ-
ραν τήν μαρτυρίαν τοῦ Εὐαγγελίου.

Αἱ δύο εἰσηγήσεις, μολονότι ἀναφέρονται εἰς διαφορετικά
ζητήματα, συναντῶνται εἰς ἓνα κοινόν σημεῖον: τήν ἀνάγκην νά πα-
ραμείνῃ ἡ Ἐκκλησία παροῦσα καί ἐγγύς τοῦ ἀνθρώπου. Εἴτε ὁ ἄν-
θρωπος βιώνει τήν σιωπηλήν μοναξιάν καί τήν ψυχικήν κόπωσιν, εἴ-
τε ἀναζητεῖ ἐπικοινωνίαν εἰς τόν ψηφιακόν κόσμον, ἡ ποιμαντική
διακονία καλεῖται νά ἀναζητήσῃ τρόπους προσεγγίσεως τοῦ προ-
σώπου, χωρίς νά ἀλλοιώνῃ τήν οὐσίαν καί τό ἥθος τῆς ἐκκλησιαστι-
κῆς ζωῆς.

Ἐδῶ ἀκριβῶς ἀναδεικνύεται καί ἡ ἀξία τῆς συνοδικῆς λει-
τουργίας. Διότι ἡ Ἐκκλησία ἀντιμετωπίζει τά νέα ζητήματα ὄχι ἀ-
ποσπασματικῶς, ἀλλά ἐν κοινωνίᾳ καί διαλόγῳ. Ἡ ἐ. φμπερία ἐκάστης
τοπικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ποιμαντική πεῖρα τῶν Ἐπισκόπων καί τῶν
κληρικῶν, ὁ προβληματισμός τῶν ἐιδικῶν καί, κυρίως, ἡ προσευχη-
τική ἀναφορά εἰς τό θέλημα τοῦ Θεοῦ δύνανται νά συμβάλουν εἰς
μίαν σφαιρικήν προσέγγισιν τῶν συγχρόνων προκλήσεων.

Αὐτός εἶναι καί ὁ βαθύτερος σκοπός τῆς συνοδικῆς πορείας:
νά ἀναζητῶμεν ἀπό κοινοῦ ἐκεῖνο τό ὁποῖον οἰκοδομεῖ τήν Ἐκκλη-
σίαν, νά συνομιλῶμεν μέ πνεῦμα ἀδελφικόν καί νά ἀναλαμβάνωμεν
ἀπό κοινοῦ τήν εὐθύνην τῆς μαρτυρίας καί τῆς διακονίας. Ἡ συνο-
δικότης δέν καταργεῖ τήν εὐθύνην τοῦ προσώπου· ἀντιθέτως, τήν

ἐντάσσει εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ Σώματος καὶ τὴν καθιστᾷ διακονίαν πρὸς ὄφελος πάντων.

Τὴν τελευταίαν ἡμέραν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νέας Σμύρνης κ. Συμεὼν θά εἰσηγηθῇ τό θέμα: «Τό ἐκκρεμές ζήτημα τῆς εἰς Ἐπίσκοπον χειροτονίας τοῦ ἐκλελεγμένου Ἐπισκόπου Ἀστερίου κ. Χριστοδούλου Κοτσίφη», ὥστε ἀμέσως μετὰ νά ἐπακολουθήσῃ συζήτησις καὶ λήψις ἀποφάσεως.

Τέλος, θά ὁλοκληρώσωμεν τὰς ἐργασίας μας μέ τὴν συζήτησιν περὶ ἐκλογῆς Βοηθῶν Ἐπισκόπων.

Μέ αὐτὴν τὴν συναίσθησιν εὐθύνης καὶ μέ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐνότης ἀποτελεῖ προϋπόθεσιν τῆς ἀποτελεσματικῆς μαρτυρίας τῆς Ἐκκλησίας, προσερχόμεθα εἰς τὰς ἐργασίας τῆς παρούσης Ἱεραρχικῆς Συνόδου. Ἄς εἶναι ἡ συνάντησίς μας εὐκαιρία ἀδελφικῆς ἐπικοινωνίας, εἰλικρινοῦς διαλόγου καὶ πνευματικοῦ προβληματισμοῦ.

Εὐχόμεθα ὅπως ὁ Παράκλητος, τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας, φωτίζῃ τὴν διάνοιαν, ἐνισχύῃ τὴν κρίσιν καὶ κατευθύνῃ τὰ διαβήματα πάντων ἡμῶν, ὥστε αἱ συζητήσεις καὶ αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἱεραρχίας νά ὑπηρετήσουν τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, νά ἐνισχύσουν τό ποιμαντικόν ἔργον καὶ νά συμβάλουν εἰς τὴν οὐσιαστικωτέραν παρουσίαν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον.

Ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντα ὑμᾶς τὴν χάριν, τό ἔλεος καὶ τὴν εὐλογίαν τοῦ Παναγάρχου Θεοῦ, εὐχόμεθα ὁ Κύριος νά χαρίξῃ εἰς ἕκαστον ἐξ ὑμῶν ὑγείαν, δύναμιν, φωτισμόν καὶ πλουσίαν καρποφορίαν εἰς τὴν ὑψηλὴν ποιμαντικὴν διακονίαν σας.